

CREANT CULTURA

La construcció de referents culturals vinculats a la intervenció psicopedagògica és, des dels inicis de la revista (i fins i tot abans, quan aquesta només era un projecte), un dels seus objectius centrals; com ho és el fet de poder esdevenir, també, un escenari cultural de mútua interrelació i interacció entre els agents que participem en el món educatiu i escolar. La trajectòria del nostre primer any ens engresca a continuar en aquesta perspectiva: la conveniència d'anar elaborant des de la psicopedagogia referents culturals per a la nostra professió. Referents que creiem han d'estar d'allò més vinculats a l'exercici de la professió i referits a la reflexió a partir de la pràctica professional, amb la finalitat que ens permetin avançar en la conceptualització del CONEIXEMENT I LA COMPETÈNCIA PROFESSIONAL.

Tot sovint, el coneixement processual, aquell que es dona i que emergeix en l'acció i en la quotidianitat del treball en els centres, internament en els equips, entre professionals d'àmbits d'actuació diferents o amb els alumnes i les seves famílies, es fa difícil d'explicitar i d'elaborar teòricament. És, tot sovint, un coneixement tàcit que es considera implícit en l'exercici professional, i que implica una certa barreja de coneixement teòric i de comprensió pràctica o d'utilització. Per tant, donada la seva naturalesa, creiem necessari obrir les pàgines de la revista a propostes que ens ajudin a anar elaborant processos reflexius que ens permetin adquirir consciència d'aquest coneixement tàcit i la seva conversió en coneixement teòric.

Seguint aquesta línia ja encetada en números anteriors, en l'actual us proposem la lectura de dos articles vinculats directament a la reflexió des de la pràctica. En el primer, Joan de Diego analitza, a partir de caracteritzar els processos innovadors en educació, les estratègies innovadores i els rols dels assessors en aquests processos, les característiques dels sistemes externs de suport (EAP) que afavoreixen el seu rol de facilitadors de processos innovadors en els centres. El segon article, signat per Agón, Bonals, González i Pla, es planteja la possible pèrdua d'eficàcia de l'acció dels assessors psicopedagògics al veure aquests limitades les seves funcions per un excés de tasques burocràtiques. En l'article es descriuen i analitzen aquestes tasques i es plantegen fórmules de simplificació.

En la mateixa línia de reflexió sobre la realitat educativa a partir de l'anàlisi d'aquesta hi trobem l'entrevista realitzada per Josep Carrión a en Jaume Funes. En ella s'analitza l'actual panorama de la secundària obligatòria des de la perspectiva d'un dels experts en el món de l'adolescència.

D'igual interès són els articles de l'Eulàlia Solé, en el que es plantegen algunes eines de treball per a la iniciació al nostre codi lingüístic per a alumnat estranger; i el d'en Jordi Collell i la Carme Escudé, els quals, a partir dels resultats presentats en l'informe "Joventut i Seguretat a Catalunya - 2001" i en l'informe del Defensor del Pueblo sobre violència escolar, tracten el tema de la violència entre iguals en els àmbits escolars. El caràcter innovador de les dos propostes, així com el seu interès, fa preveure'n la continuïtat en altres números.